

Ons ziekenhuis is een dorp in de stad. Jan Van Rompaey trok naar revalidatiecentrum Pellenberg. Om er te luisteren naar gewone en bijzondere verhalen van mensen die hier passeren.

TEKST: JAN VAN ROMPAEY

“HET WORDT NOOIT MEER ALS VROEGER”

Buiten wordt de Fagacea Quercus Petraea groen. Ik weet dat hij zo heet, want lang geleden heeft een weldoener de bomen van campus Pellenberg van naamplaatjes voorzien. Ook aan de Fagacea Quercus Robur zie je dat het volop lente is. Wintereik, zomereik. De vijver glinstert. De nieuwbouw vordert. De patiënten van het revalidatiecentrum brengen hier vele maanden door. Ze zien de natuur en de bouwwerken evolueren. Voor velen gaat de tijd tergend traag.

Ludo: “Elf jaar geleden, een dag met veel zon en veel wind. Ik was bouwvakker en we waren met vier man beton aan het gieten. Iemand maakte een fout manoeuvre en ik kreeg een deel van de betonmolen tegen mijn knie: knieschijf gebroken. Dat was het begin van veel ellende. Zevenenveertig (47!) keer geopereerd, mijn linkerbeen geamputeerd tot aan de lies, mijn leven verwoest.”

Op het eerste gezicht leek het nochtans niet erg?

Ludo: “Nee, maar thuis begon de wonde te etteren, het begin van een lange lijdensweg. Ik had in het plaatselijke ziekenhuis een ziekenhuismicrobe opgelopen. Het werd alsmat erger, tot ik ten slotte in Pellenberg terecht kwam. Fistel, infecties, bot weggenomen, transplantatie van pezen, antibiotica, metalen pinnen in het been. Ze probeerden te allen prijze mijn been te redden. Vaak zonk de moed me in de schoenen, maar uiteindelijk mocht ik weer aan het werk. Terug in de bouw kon niet meer met dat kapotte been. Ik ben dan omgeschoold tot ambulancier.”

Dat is wel iets helemaal anders!

Ludo: “Jazeker. Ik deed het graag en ik had het gevoel iets voor de mensen te kunnen doen. Maar na vier jaar begon de ellende opnieuw. In campus Pellenberg hebben ze toen mijn vrouw, de kinderen en nog wat familieleden samengeroepen: alleen een amputatie kon mij redden. Ik ging naar een psycholoog. Ze hebben de knie proberen te redden, maar het was al te laat, dus amputeerden ze tot net boven de knie.”

Wakker worden en je been weg, dat moet akelig zijn?

Ludo: “De eerste dagen stond ik daar niet bij stil. Ik kreeg zoveel morfine dat ik er euforisch door werd. Eigenlijk is dat goed, het bespaarde me in die periode veel verdriet. Het komt wel goed, dacht ik. Pas na twee weken begon ik me te realiseren dat ik maar één been meer had. Toen ben ik beginnen wenen. Mijn vrouw had bij mij nooit een traan gezien: een bouwvakker kan tegen een stoot en huult niet. In het begin kwam ik nauwelijks buiten, zeker niet in mijn eigen gemeente.”

Je moet je daarvoor toch niet schamen?

Ludo: “Nee, maar ik verdroeg de blikken niet. Mensen kijken om. En altijd dezelfde vragen: ik werd het beu om altijd weer te moeten antwoorden. Van kinderen zou ik het nog accepteren, maar met volwassenen is dat anders.”

Hoe zie je de toekomst?

Ludo: “Tja, er is veel veranderd. Van de ene dag op de andere kon ik bijna niks meer. Ik ben nog maar 55, ik wil niet voor de rest van mijn leven werkloos thuiszitten. Ik zou wel iets willen doen op de computer, misschien thuiswerk. Het zal nooit meer worden als vroeger. Maar ik kan wel nog autorijden met een aangepaste wagen.”

Hoe denk je over die collega die het ongeval veroorzaakte?

Ludo: “In het begin voelde ik wel wrok: *hij* leeft gewoon verder en zie *mij* hier zitten. Ik heb hem wel eens vervloekt, maar dat is niet blijven duren. Tenslotte was het een domme fout en deed *die mens* het niet met

LUDO (55)

Stoere bouwvakker en ambulancier.
Moet verder leven met één been.

opzet. Hij is mij komen bezoeken en hij weet dat hij in de fout ging: een manoeuvre te vroeg uitgevoerd, een kwestie van seconden.”

“Er zijn er die zeggen: ‘Ik zou die man geen blik meer gunnen.’ Maar zo zit ik niet in elkaar. Hij moet ook verder met de gedachte dat ik met één been verder leef. Met kwaad zijn krijg ik mijn been niet terug.”

Mis je de tijd toen je bouwvakker was, kameraden onder mekaar?

Ludo: “Niet echt. Het leven van ambulancier mis ik wel. Ik had veel eerder die cursus moeten volgen. Een bouwvakker metselt een steen en die steen ligt daar. Maar als ambulancier breng je in een race tegen de tijd een stervende patiënt naar het ziekenhuis. Adrenaline! En het gevoel dat je een mensenleven hebt gered.”

“De kameraden van toen, dat is ver weg. Een deel komt je bezoeken uit ongezonde nieuwsgierigheid. De échte vrienden zijn diegenen die blijven komen. In het begin stonden ze er allemaal. Soms zelfs met twaalf rond mijn bed. Maar dan begonnen ze onder elkaar te discussiëren en lag ik in mijn bed naar het gewoel te kijken en dacht: wat heb ik hier nog aan? Ik heb veel vrienden verloren, maar ik heb er hier ook bijgemaakt: lotgenoten.”

Hoe reageert je vrouw?

Ludo: “Ik ken geamputeerden die jonger zijn dan ik en bij wie de relatie op de klippen liep. Bij ons is dat niet zo. Mijn vrouw is mij altijd blijven steunen. Ik kan niet tellen hoe vaak ze die lange afstand heeft afgelegd om mij te komen bezoeken. Ze neemt mij zoals ik ben, ze kijkt niet anders naar mij.

Respect! Want ook haar leven is grondig veranderd. Ik heb het vaak moeilijk, telkens als ik merk dat ik iets niet meer kan. Maar doorzettingsvermogen heb ik altijd gehad en dat zal me ook nu van pas komen.”

“Ik heb jaren in de living in een ziekenhuisbed gelegen, van intimiteit was in die tijd niet veel sprake. Maar toch: het ging nog, al was het ... anders. En nu zal ik met de traplift naar boven kunnen. We kunnen dus weer samen naar bed (*lacht*).”

“Soms denk ik weleens: waar heb ik dit alles aan verdiend? En waarom treft het ongeluk altijd dezelfde mensen? Mijn vrouw is nu ook ziek, ze heeft een ernstige rugkwaal en veel pijn. Ze heeft een zwaar beroep in een ziekenhuis. Vroeger maakte wie eerst thuis was het eten, nu komt alles bij haar terecht. De was en de plas: ze doet alles. Mijn vrouw verdient een standbeeld.”

“Met kwaad zijn krijg ik mijn been niet terug”

SERVICERESIDENTIE
PARKHOF
HERENT

Bezoek
op afspraak, ook
tijdens het weekend
016 589 500

Zorgeloos en comfortabel genieten

Assistentiewoningen voor senioren met 1 of 2 slaapkamers, privéterras, garageplaats en berging. Wellness, brasserie, kinesist, fitness, beautysalon, kapper.

Wenst u meer inlichtingen? Neem dan gerust contact met ons op!

SERVICERESIDENTIE PARKHOF

Persilstraat 50, 3020 Herent • Tel. 016/ 589 500 • info@parkhof.be • www.parkhof.be

Zo ondersteunend dat u zich
helemaal **gewichtloos voelt.**

Uw TEMPUR® adviseur in de regio:

PATRIMA
Wonen & Slapen

www.meubelen-patrima.be
7.000 m² woon & slaapideeën

HAACHTSTRAAT 79 - 3020 VELTEM CENTRUM • T 016/48 83 36

ma-vrij: 9u-12u & 13u-18u • za: 10u-18u •
zo: 14u-18u • donderdag en feestdag gesloten

Drukverlagend en optimale ondersteuning
TEMPUR® wordt zacht waar het gewenst
is en blijft stevig waar het
nodig is. Doordat uw
lichaam volledig wordt
ondersteund, kunt u
optimaal ontspannen,
slaapt u dieper en
begint u energieker aan
een nieuwe dag.

TEMPUR - AUPING - LATTOFLEX - WINX - GELTEX inside - CARPE DIEM

WALTER (59)

Volledig verlamd, ademt via de beademingsmachine.
Heeft een stevige levenszin en geniet van de natuur.

“ZONDER TOESTEL HEB IK ZELFS GEEN MINUUT”

Walter: “Ik had pas mijn pensioen aangevraagd, na 42 jaar als bediende bij Eandis. We waren met een aantal vrienden op vakantie in Duitsland. Op het eerste gezicht leek het iets banaals: ik struikelde, viel met mijn hoofd tegen een tafel, stond weer recht en voelde me niet goed. En dan: hartstilstand, buiten bewustzijn. Vrienden hebben me gered door me onmiddellijk naar een ziekenhuis te brengen. Daar heb ik in een coma gelegen, waarbij niemand kon zeggen of ik het zou halen. Toen ik na tien dagen bij bewustzijn kwam, bleek ik verlamd van de voeten tot aan het hoofd. Ik kan zien, horen, spreken en denken, maar bewegen kan ik niet meer en zal ik nooit meer kunnen. Vooruitzichten zijn er niet: wat je ziet, is wat

je krijgt. En nu verblijf ik ruim vier maanden in Pellenberg. Glooiende velden, de bossen in de verte: door mijn raam heb ik de winter meegemaakt en nu is het lente.”

Hoe accepteert een mens dat?

Walter: “Da’s moeilijk, heel moeilijk. De eerste maanden in Pellenberg probeerden ze me moed in te spreken door de mogelijkheid open te laten dat het nog kon verbeteren. Ik klampte me vast aan dat sprankeltje hoop, maar na een tijd realiseerde ik me dat ik nooit meer beter zou worden. Er is zelfs een tijd geweest dat ik dacht: hadden mijn vrienden me er maar niet doorgehaald. Maar dat is voorbij. Nu denk ik: het zij zo.”

Niet vanzelfsprekend om zoiets te zeggen.

Walter: “Inderdaad. Maar ik heb kinderen, kleinkinderen en een vrouw die alle dagen – alle dagen – op bezoek komt, helemaal vanuit Geel. Daar trek ik mij aan op. En hoogstwaarschijnlijk kan ik over twee maanden naar huis, daar kijk ik naar uit. Gelukkig hadden we twintig jaar geleden, toen we plannen maakten voor het nieuwe huis, al voor brede deuren gezorgd en alles gelijkvloers gezet. Voor onze oude dag, dachten we. Maar nu lijkt het of we toen al een voorgevoel hadden. Ik zal met een hoop frustratie te maken krijgen. Dat ene restaurantje waar we zo graag kwamen, is dat wel toegankelijk voor rolstoelen?”

Was je vroeger erg actief?

Walter: “Ik zat volop in het verenigingsleven. Ik had een caravan en reed helemaal naar Oostenrijk. Nu zal dat niet meer kunnen. Maar goed, alles went, veronderstel ik.”

Wat mis je het meest?

Walter: “Mijn vrijheid. De vrijheid om te zeggen: ‘Kom, we gaan wandelen.’ Ik mis onafhankelijkheid. Alles, echt alles, moet ik vragen: drinken, plassen, neus snuiten, krabben bij jeuk.”

Je ben afhankelijk van toestellen: is dat beangstigend?

Walter (*wijst naar het slangetje in zijn keel*): “Ik kan niet zelfstandig ademen, ik word beademd. Als het toestel uitvalt, heb ik net geen minuut. Er staat wel een reservetoestel dat automatisch overneemt. En er gaat ook een alarm: dag en nacht kan er iemand binnen enkele seconden binnenstormen. In het begin maakte me dat bang, maar toen ik zag hoe snel men hier reageert, was dat een geruststelling. Eens thuis is een ander verhaal: ze zullen me geen minuut alleen mogen laten, voor mijn vrouw zal dat een zware belasting zijn.”

Geen moment gedacht: voor mij hoeft het niet meer?

Walter: “Nee, daarvoor heb ik nog te veel levenszin. Er zijn nog altijd dingen waarvan ik kan genieten: een goed glas wijn, lekker eten, kletsen met vrienden, even naar buiten gaan ... Details die je vroeger niet eens opmerkte, worden nu belangrijk. Kleinigheden, naar mensen kijken, zien wat er leeft: dat kan mij gelukkig stemmen. Ik probeer niet te veel te denken aan vroeger en wat ik allemaal kon. Vroeger is voorbij. Een lange-termijnplanning maken we niet.”

Zijn de dagen lang?

Walter: “De dagen zijn soms héél lang. Dan kijk ik uit naar het avondeten, naar een bezoek, naar dat uurtje therapie. Zien hoe ze bezig zijn met je lichaam om het toch nog intact te houden, dat doet mij goed. Je ontmoet andere revalidanten, je maakt een praatje. Praten met lotgenoten doet me goed. Eigenlijk ben ik hier een uitzondering: er verblijven op deze gang mensen die een arm of een been missen, maar bijna allemaal gaan ze uiteindelijk wandelend naar huis. Dat is niet voor mij weggelegd. Die gedachte doet pijn. Aan de andere kant stemt het me gelukkig als ik zie hoe die mensen maandenlang therapie volgen met

als resultaat dat ze mobiel naar huis kunnen. Ze hebben er hard voor gewerkt, ik gun het hen. Ik moest eens zes weken lang op de kamer blijven. Dan pas besef je hoe traag de tijd gaat. Op Radio Nostalgie draaien ze veel muziek uit de jaren zeventig, tachtig. Daar kan ik dan wel van genieten. Buiten de zon, binnen muziek.”

Hoe reageren bezoekers die jou hier voor het eerst zien?

Walter: “Ze hebben het niet gemakkelijk, denk ik. De eerste tien minuten zeggen ze vaak niet veel. Ze weten niet goed hoe ze zich moeten gedragen. Sommigen moeten hun tranen bedwingen. Meestal hebben ze vooraf aan mijn vrouw gevraagd: ‘Hoe moet ik hem aanspreken?’ Mij vragen ze: Hoe gaat het? Er gaat niks, antwoord ik dan.”

De natuur hier is wel mooi. Een troost?

Walter: “Ja, dat is uniek, zo’n omgeving had ik niet in Gasthuisberg. Het doet me wel iets te veel denken aan mijn eigen tuin die we een paar jaar geleden volledig hebben heraangelegd. Ik hoop dat ik daar opnieuw van zal kunnen genieten. Die band met de natuur creëert een sterke band met het leven. Voor mij gaat dat leven verder. In een andere vorm, maar het gaat verder.”

De Wolf Opticiens

ZORG VOOR UW OGEN

-20%

VOOR PATIËNTEN EN UZ-PERSONEELSLEDEN*
OP MONTUREN - GLAZEN - ZONNEBRILLEN

*op vertoon van deze bon of UZ-kaart

VOORDEELBON

De Wolf Opticiens | Leuven - Leopold Vanderkelenstraat 25 | Puurs - Heilig Hartplaats 1 | Schilde - Turnhoutsebaan 175B

Bijleren over gezin en opvoeding?

Breng gerust je levenservaring mee.

Een unieke opleiding in Vlaanderen en Brussel.

INFODAGEN GEZINSWETENSCHAPPEN
17 JUNI | 3 SEPTEMBER

odisee.be/gezin

Odisee
HOGESCHOOL

ROLAND (64)

Architect. Revalideert sinds vier maanden in campus Pellenberg.

“HIER NAAR BUITEN WANDELEN”

Roland: “Ik kreeg een hersenbloeding, heel abrupt, zonder dat ik ooit aan zoiets gedacht had. We gingen naar een bijeenkomst en daar kreeg ik hevige hoofdpijn. Ik, die niet wist wat hoofdpijn is. Ik ben naar huis gegaan, heb een bruistablet genomen en ben op bed gaan liggen. Toen mijn vrouw even later thuiskwam, is ze naast mij komen zitten en dat is mijn geluk geweest (*huilt zachtjes*). Ik probeerde recht te komen, maar zakte schuin weg. Ze deed precies wat ze moest doen: ze belde de alarmcentrale. Ze heeft mijn leven gered, zonder haar had ik daar misschien uren gelegen en had ik het niet overleefd. Ze zijn me met een brandweert ladder komen halen, want we wonen op de tweede verdieping. En dat is het laatste

wat ik me herinner. Ik heb daarna zes weken in Gasthuisberg gelegen, daar weet ik helemaal niets meer van. Het is een groot, zwart gat. Mijn vrouw heeft me alles moeten vertellen. Soms vertelt ze dan: ‘Toen die vriend op bezoek kwam, weet je wat je toen gezegd hebt?’ Nee, ik weet dat niet. Is dat niet komisch?”

Een stuk uit je leven is weg ...

Roland: “Ja, maar ik hoef ook niet te weten wat er intussen gebeurd is, het is toch voorbij. Zo is er ook niets om mij zorgen over te maken. Ze zeggen dat ze mij meteen geopereerd hebben. Kijk maar (*wijst op schedellitteken*), om de hersenbloeding te stelpen. Dat is de eerste keer niet gelukt. Om de druk te verminderen

hebben ze me ’s anderendaags opnieuw moeten opereren. Ik zal wel veel pijn gehad hebben, maar ik weet er dus niets meer van. Is dat niet leuk? Ze hebben me blijkbaar met een ziekenwagen naar Pellenberg gereden. Wat ik wél weet, is dat ze me goed geholpen hebben: zonder hen was ik er niet meer. Ik ben door het oog van de naald gekropen (*huilt zonder tranen*).”

“Links kon ik niets meer. Ik kon mijn linkervoet of -arm niet bewegen en kijk, (*beweegt zijn voet en arm*) dat kan ik nu toch maar! Mijn mond stond scheef en het speeksel liep eruit, ik had altijd een zakdoek in de hand. Ik was bang dat het nooit meer goed zou komen. Maar nu vind ik dat het resultaat er zijn mag.”

“

“Ik weet nu dat het lot altijd kan toeslaan”

Je wordt snel emotioneel.

Roland: “Dat was ik vroeger ook, maar niet zo vaak als nu. Als er een ontroerende film was, wilde ik wel eens huilen, maar nu is het erger geworden. Dat is een gevolg van het letsel in de hersenen. Ik probeer die emoties niet tegen te houden: iedereen mag het zien.”

Was je toen je de hersenbloeding kreeg nog aan het werk?

Roland: “Jazeker, ik ben architect. Ik tekende huizen, nieuwbouw en verbouwingen, soms sociale woningbouw. Van een groot huis tot een optrekje in de tuin. Ik heb altijd hard gewerkt, van ’s morgens tot ’s avonds, want het is geen *nine tot five* job. Zal ik in de toekomst nog kunnen werken? Ik weet het niet. Maar ik heb momenteel absoluut geen goesting. Twee weken geleden heb ik geprobeerd om met de computer te tekenen, maar na een uur heb ik het moeten opgeven. Het lukte niet.”

Je handen deden het niet? Of je hoofd wilde niet mee?

Roland: “Ik was te moe. Ik kon me niet concentreren. Ik hoop dat het terugkomt, want ik heb nog wat dossiers die ik wil afwerken. Als het echt niet meer gaat, zal ik moeten stoppen en verder leven met mijn veel te kleine pensioentje. Eén ding weet ik: zo hard werken als vroeger, dat doe ik niet meer. Er is genoeg te doen in mijn huis en mijn tuin. Ik heb altijd graag getekend. Op school tekenden we al op hoogwaardig steinbachpapier met Chinese inkt en dat lukte mij uitstekend. Mijn

buurman zat dan onder de inkt, maar ik had er geen moeite mee. En zo is het verlangen gegroeid om architect te worden (*huilt weer*).”

Wat zijn de moeilijkste momenten?

Roland: “De oefeningen van de ‘mattengroep’. Dan lig je in de sporthal met vijf revalidanten op rubbermatten en moet je oefeningen doen onder begeleiding van een meisje van vijftientig. Dat is echt belastend, het vermoeiendste uur van de hele week. Man! Water en bloed zweet ik. Het laatste kwartier kan ik niet meer. Ik ben geen zeventien meer. Maar ik doe mee, want die oefeningen zijn belangrijk voor mij. Soms denk ik: ik kan al genoeg, laat me naar huis gaan, zoveel zal ik niet meer verbeteren. Ik zal hier naar buiten wandelen. Maar goed, ik ben héél tevreden met de therapieën hier (*huilt*).”

Met hoeveel lig je op de kamer?

Roland: “Nu zijn we met drie. Dat is beter dan alleen. Alleen heb je wel meer privacy, maar wat ben je daarmee? Alleen is maar alleen, je kan met niemand praten. Het is hier geen echt ziekenhuis en er is dus ook geen ziekenhuissfeer. Mijn ene buurman slaapt meer dan hij wakker is, de andere kamergenoot is altijd bereid tot praten, dat is gezellig.”

Ben je hier anders gaan denken over het leven?

Roland: “Misschien wel, ja. Ik had eigenlijk nooit iets levensbedreigends meegeemaakt. Maar nu weet ik wat leven is. Ik weet nu dat het lot altijd kan toeslaan, daar had ik voorheen nooit bij stilgestaan. Misschien ben ik wel banger geworden, een mens is zo kwetsbaar. Hier ben ik wel veilig, maar buiten?”

Elke vrouw heeft het recht om
ALTIJD MOOI te zijn,
voor, tijdens en na kanker.

Pruiken & Haarwerken
Sjaals - Mutsen - Petten

Special Care: Lingerie - Badmode
Kleding - Borstprotheses

ALTIJD MOOI
TOUJOURS BELLE
www.altijdmooi.be

Kapucijnenvoer 209 • 3000 Leuven • Tel. 016 880 296 - 0476 45 50 83